

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 242. Dinsdag 4 november 1947 maakte Charlie Parker zijn ^{voor}laatste opnamen voor het merk Dial. In de WOR Studio in New York City. Hij speelde met de vaste groep waarmee hij toen werkte: Miles Davis-trompet, hijzelf altsaxofoon, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Max Roach-drums. Net als 28 oktober werden zes stukken gespeeld, ook weer ballads aan het slot, maar nu zelfs drie in plaats van twee bij de vorige session. Het eerste stuk verscheen ook als "Schnourphology" op sommige uitgaven, u hoort de C-take van "Bird feathers".

Charlie Parker Quintet: Bird feathers-C (Parker)
A/1 - 2:47 - Spotlite 105

"Bird feathers" take C. A en B zijn niet teruggevonden. De titel van het tweede stuk had jaren lang niet alleen een soort mystieke klank, de spelling was ook net niet correct. Parker schreef voorjaar '48 de titel ^{op}voor Ross Russell -eigenaar/producer van Dial- en het stukje papier is veel later teruggevonden. De betekenis: niets mystery maar een melodisch/ritmische aanduiding net als "Oop-bop-sh'bam" en dat soort dingen. Dit is take B van "Klactoveeseds-tene".

Charlie Parker Quintet: Klactoveesedstene^B(Parker)
A/3 - 2:58 - idem

"Klactoveesedstene" take B. A werd als master uitgekozen. Nu: "Scrapple from the Apple" en dat betekent "een stukje New York" 'The Apple' is de bijnaam van New York, zoals Chicago 'the windy city' wordt genoemd, New Orleans 'the crescent city'. Take C, de master werd ook uitgebracht als "Little B**o**bop", u hoort achter elkaar B en C. Van "Scrapple from the Apple".

Charlie Parker Quintet: Scrapple from the Apple -B (Parker)
A/4 - 2:36 - idem

Charlie Parker Quintet: Scrapple from the Apple-C (Parker)
A/5 - 2:52 - idem

"Scrapple from the Apple" take B en C, u zult gemerkt hebben dat de master, C, ineens een coda had door Duke Jordan.

De ballads nu. Parker maakte daar vooral in deze periode beeldschone dingen van, en ⁱⁿ ~~aan~~ Duke Jordan had hij een pianist die zeer fraai kon meedoen. "My old flame".

Charlie Parker Quintet: My old flame-A (Johnson, Coslow)
A/6 - 3:05 - idem

Dat was mastertake A van "My old flame", een ballad van Arthur Johnston. Van John Green, die ook "Body and soul" op zijn naam heeft staan, is ook dit "Out of nowhere" - u hoort take B en C.

Charlie Parker Quintet: Out of nowhere-B (John Green)
B/2 - 3:46 - idem

Charlie Parker Quintet: Out of nowhere-C (John Green)
B/3 - 3:01 - idem

"Out of nowhere" takes B en C. Deze ballad en de nu volgende, het laatste stuk van deze session, werden door Dial niet meer op 78-toerenplaten uitgebracht. Want toen dat moest gebeuren was het inmiddels 1948 en Columbia ~~had~~ de Longplaying Record ontwikkeld, de langspeelplaat. Daar zou "Out of nowhere" op verschijnen, ook dus de laatste ballad die in één take gedaan werd en op de eerste Dial-LP van destijds "Out of nowhere" genoemd werd. Maar het ging om "Don't blame me".

Charlie Parker Quintet: Don't blame me-A (Jimmy McHugh)
B/4 - 2:43 - idem

"Don't blame me" take A, de master, song van Jimmy McHugh, laatste opname van het Charlie Parker Quintet, voor Dial Records in de WOR Studio in New York City gespeeld, F. Miles Davis-trompet, Charlie Parker-altsaxofoon, Duke Jordan-piano, Tommy Potter-bas, Max Roach-drums.

^{7p}
E 4 november 1947.

17 december deed Parker zijn laatste Dial-session,

~~_____~~ waarover in de volgende aflevering. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 242, MdR.

NA 12 80 28

28:00

0 0 0 0 0

open 26.7.84

Nu in NOS Jazz het tweede en laatste programma dat bedoeld is als aanvulling op de NOS Jazzgeschiedenis. Vorig jaar verscheen in Duitsland via Telefunken/Decca, Teldec, een enorme serie met opnamen die oorspronkelijk door Commodore gemaakt werden. De/serie, 'Commodore Classics' is nu via RCA-Nederland ook hier verkrijgbaar. Er zijn erg veel opnamen bij die ik in de NOS Jazzgeschiedenis heb laten horen, Ben Webster, Coleman Hawkins, en van Don Byas o.a. die twee fantastische Town Hall opnamen van 1945, Verder Billie Holiday met Eddie Heywood, de Kansas City Five en Six met Lester Young, Condon Jam Sessions. enz. Voor nu heb ik een selectie gemaakt van musici die in mijn jazzgeschiedenis om wat voor reden weinig aan bod kwamen, maar die ik eigenlijk graag wil laten horen. Om te beginnen, in 1944 klarinettist Pee Wee Russell.

plaat 1 Pee Wee Russell: D.A. Blues (Babler)
B/laatste - 3:42 - Commodore 6.25490 AG

"D.A. Blues" take 2, voor Commodore in New York City, 20 september 1944. Pee Wee Russell-klarinet met Jess Stacey-piano, Sid Weiss-bas en George Wettling-drum's. En dit is Jess Stacey met alleen Specs Powell op drums in "I ^{can} 't get nobody".

F.D.A. is
district attorney:
openbare aanklager:

plaat 2 Jess Stacey: I ^{can} 't get nobody (James P. Johnson)
B/5 - 3:21 - Commodore 6.24298 AG

James P. Johnson's "I ^{can} 't get nobody", pianist Jess Stacey en drummer Specs Powell op 25 november 1944 voor Commodore. Stacey is de 4e van deze maand 80 geworden. Jack Teagarden and his Swingin' Gates, 11 december '44. De Gates van de trombonist/vocalist zijn Max Kaminsky-trompet, Ernie Caceres-klarinet, zijn 6 jaar jongere zuster Norma Teagarden-piano, Pops Foster-bas, George Wettling-drum's. Dit is take 1 van "Pitchin' a bit short".

plaat 3 Jack Teagarden a/h Swingin' Gates: Pitchin' a bit short (Gabler)
A/voorlaatste - 4:11 - Commodore 6.24060

"Pitchin' a bit short", base ball dus en een werper die niet ver genoeg gooit. ~~..... "Big Blue"~~

~~..... (.....)~~
~~.....~~

[REDACTED]
 [REDACTED]
 [REDACTED] Uit de 11 december 1944 session voor Commodore in New York City van Jack Teagarden and his Swingin' Gates: Max Kaminsky-trompet, Jack Teagarden-trombone [REDACTED], Ernie Caceres-klarinet, Norma Teagarden-piano, Pops Foster-bas, George Wettling-drums.

Sinds Donald M. Marquis het boek 'In search of Buddy Bolden' schreef is Bolden niet echt een legende meer. Sinds de broer van drummer Vic Berton, Ralph, 'Remembering Bix' schreef is Beiderbecke geen legende meer, als hij dat al was. En Joe Albany heeft zelfs een tijd in Nederland gewoond. Bleef als echte legende over John Dickson Kelly, pianist, genoemd Peck Kelly, een witte man uit Houston, Texas. Hij scheen in 1899 geboren te zijn, Jack Teagarden speelde in 1921 met hem, later Pee Wee Russell, Leon Roppolo en Harry James, allemaal prezen zij het pianospel van Peck Kelly de hemel in, maar niemand buiten Houston hoorde hem. Want Peck Kelly weigerde grammofoonplaten te maken. Toen Art Tatum in de jaren dertig bekend werd vertelden de musici die Kelly kenden dat Tatum daar op leek. En dat was dat.

Nu blijkt dat Peck Kelly in 1957 heeft meegedaan aan twee radio-sessions in Houston, toen hij door de ziekte van Parkinson al 10 jaar niet meer professioneel speelde: eind veertiger jaren had hij zijn orkest ontbonden en leidde de [REDACTED] een stil en teruggetrokken leven. Die twee zondagmiddag-sessions zijn opgenomen, Kelly vond het leuk om de banden te horen maar wilde niet dat ze uitgebracht werden op de plaat.

Hij overleed op 25 december 1981, 82 jaar oud, en twee selecties uit de radio-sessions zijn nu verschenen onder de titel 'Peck Kelly Jam', volume 1 en 2. Uit beide platen koos ik één stuk. Het niet te beste orkestje bestaat uit Dick Shannon-klarinet, Felix Stagno-electrische en Dusty Hymes-acoustische gitaar, Glen Boyd op bas en Spanky Jones-drums. Peck Kelly was 58, speelde zoals gezegd al tien jaar niet meer vanwege zijn ziekte. Ik koos opzettelijk twee stukken uit die we goed van Art Tatum kennen, dit is "Sophisticated lady".

plaat 4 Peck Kelly Jam No. 1: Sophisticated lady (Duke Ellington)
 A/3 - 7:11 - Commodore 6.25527 AG

Duke Ellington's "Sophisticated lady" - pianist Peck Kelly, zondag
9 juni 1957 voor radio KPRC. Een week later: "Tea for two".

plaat 5

Peck Kelly Jam no. 2: Tea for two (Youmans)
A/1 - 5:14 - Commodore 6.25528 AG

16 juni 1957 in de studio van radio KPRC in Houston, Texas, de
tot voor kort legendarische pianist Peck Kelly, 1899-1981. ☒
Met Dick Shannon-klarinet, Felix Stagno-versterkte en Dusty Hymes-
onversterkte gitaar, Glen Boyd-bas, Spanky Jones-drums. Uit 'Peck
Kelly Jam volume 2', uitgave in de serie Commodore Classics, geïm-
porteerd door RCA-Nederland. Dit was in NOS Jazz een soort aan-
vulling op de NOS Jazzgeschiedenis, MDR, dit is nog een beetje
Peck Kelly.

zelfde

Peck Kelly Jam No. 2: Sweet Lorraine (Burwell, Parish)
A/2 op pi solo na klar - 3:00 - idem

0 0 0 0 0

242

57	60
28	00
<hr/>	
30:	00